

sager, der verserer ved ikrafttrædelsen af de nye regler.

Gennemførelsen af denne »bonusordning« nødvendiggør, at der er en hjemmel i de pågældende love til fravigelse fra den sædvanlige kompetence og procedure, og ordningen vil alene muliggøre, at en fredning indeholder en helt konkret beskrevet tilladelse eller dispensation, derimod ikke en bredt formuleret fravigelse fra lovgivningen. En sådan hjemmel er indarbejdet i forslagene til lov om vandløb, lov om planlægning samt i konsekvensændringerne til skovloven. Ordningen svarer til den, der er indeholdt i forslaget til lov om planlægning for lokalplaner, dog med den forskel, at interesserede myndigheder ikke har mulighed for at nedlægge veto mod fredningsforslaget, men i stedet kan påklage amtsrådets afgørelse om fredningen til det foreslåede klagenævn.

Hvis der er tale om en traditionel status-quo-fredning, vil det normalt ikke være relevant at benytte denne ordning, og ved visse andre fredninger kan det være u hensigtsmæssigt at afslutte behandlingen efter anden lovgivning før gennemførelsen af fredningen. Det bør imidlertid i de sidstnævnte tilfælde oplyses i fredningen, hvis dens gennemførelse vil være afhængig af tilladelser i henhold til anden lovgivning, men der er ikke i lovforslaget optaget noget krav derom.

Uanset at bevarelsen af større landskaber ikke udtrykkelig nævnes som en selvstændig interesse i formålsbestemmelsen, vil der naturligvis fortsat kunne gennemføres egentlige landskabsfredninger også af større områder, hvis det skønnes, at den generelle regulering ikke er tilstrækkelig til at varetage de typiske status-quo formål.

Til § 35

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 11. Dog er det med en ændret formulering af første punktum klargjort, at et foreløbigt forbud kan gå ud på at hindre, at tilstanden af et areal ændres, selv om denne anvendelse er et led i ejendommens fortsatte drift. Formålet hermed er ikke at tilvejebringe en generel hjemmel til at nedlægge forbud mod en aktuel, lovlig udnyttelse af en ejendom. Der skal derimod som hidtil kunne nedlægges forbud mod en ændret anvendelse af en ejendom og endvidere mod sådanne driftsmæssige foranstaltninger, der – hvis de blev gennemført – ville forspilde formålet med en fredningssag. Der tænkes herved på foranstaltninger, der, uanset at de kan karakteriseres som led i en sædvanlig drift, vil ændre et områdes aktuelle tilstand. Af administrative grunde samt for at undgå tvivl om forbudets tidsmæssige afgrænsning er der foreslået den ændring, at forbudet skal offentligt bekendtgøres, at gyldigheden af det indtræder med offentliggørelsen, samt at forbu-

dets gyldighedsperiode gælder fra offentliggørelsen. Lodsejerne skal dog (som hidtil) have individuel meddelelse om forbudet, der også fortsat skal tinglyses.

Til §§ 36–37

Den gældende lovs regler i §§ 14-15 om en domstolslignende procedure for fredningsnævn foreslås afløst af en procedure, der i videst muligt omfang svarer til den procedure, som er foreslået i planlægningsloven.

Da alle fredninger efter forslaget kan indbringes for Naturklagenævnet, er det imidlertid nødvendigt samtidig at sikre, at den måde, behandlingen af en fredning tilrettelægges på, bliver nogenlunde ens i amtsrådet og i nævnet. Der er derfor i § 36, stk. 1, indsat et krav om, at der skal afholdes mindst ét offentligt møde, hvor alle berørte og interesserede får lejlighed til at drøfte forslaget.

Bestemmelsen indeholder et krav om offentliggørelse af et forslag til fredning. Dette svarer til det hidtidige krav. Det forslag, der offentliggøres, skal indeholde alle de oplysninger, der fremgår af § 34. Dette kan i fornødent omfang sikres gennem de regler, som miljøministeren udsteder med hjemmel i § 40.

Til § 38

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 16, stk. 1.

Efter *stk. 2* behandles ansøgninger om dispensation fra en verserende fredningssag efter de samme regler som ansøgninger om dispensation fra en gennemført fredning. Dette betyder, at lovens almindelige klageregler i kap. 12 finder anvendelse på disse sager.

Til § 39

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 19 med de ændringer, der følger af ophævelsen af fredningsnævnene og af amtsrådenes overtagelse af nævnenes opgaver.

Den omstændighed, at den gældende lovs § 19, stk. 2, om erstatning for påbud til myndigheder ikke er foreslået opretholdt i § 39, indebærer ikke nogen realitetsændring, idet sådanne påbud fortsat vil kunne fastsættes, jf. bemærkningerne til § 34, hvorfor der også kan gives erstatning herfor.

Efter almindelige ekspropriationsretlige grundsætninger er der ikke pligt til at yde erstatning for et eventuelt driftstab i den tid, der er medgået til fredningsmyndighedernes behandling af fredningssagen.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 19, stk. 3, om godtgørelse ved tab i anledning af fredninger, der ik-